

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.063 van 7 oktober 2002
in de zaak A. 95.648/IX-2532.**

In zake : de VZW I. FIAMMINGHI,
die woonplaats kiest bij
advocaten L. NEELS en C. LESAFFER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Uitbreidingstraat 80

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. MULS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Antoine Dansaertstraat 92.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW I. FIAMMINGHI op 18 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 2000 tot toekenning van een overgangssubsidie ten bedrage van 13 miljoen frank voor het werkingsjaar 2000, in toepassing van artikel 30bis van het Muziekdecreet van 31 maart 1998 en tot weigering van een overgangssubsidie voor de werkingsjaren 2001 en 2002";

Gelet op het arrest nr. 94.822 van 23 april 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van het besluit in zoverre het inhoudt dat voor de jaren 2001 en 2002 aan de verzoekende partij geen overgangssubsidie wordt toegekend en waarbij de vordering voor het overige wordt verworpen evenals de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging van de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LESAFFER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat W. MULS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak samengevat zijn in het arrest nr. 94.822 van 23 april 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gedeeltelijk wordt ingewilligd; dat de partijen die uiteenzetting niet betwisten;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij de exceptie die zij in haar nota met opmerkingen had aangevoerd ten aanzien van het voorwerp van het beroep, herneemt; dat zij betoogt dat in het bestreden besluit “geen sprake (is) van de jaren 2001 en 2002” en dat de door verzoekster aangewezen beslissing om voor de werkingsjaren 2001 en 2002 geen overgangssubsidie uit te keren alleen vermeld wordt de brief van 19 september 2000 en in meningen uitgedrukt door de minister en door de administratie; dat zij van oordeel is dat “een loutere intentie of beleidsverklaring niet met een annulatieberoep bestreden (kan) worden”;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de overweging 2.1.2. van het arrest nr. 94.822; dat zij herhaalt dat “uit alle relevante interne documenten van de verwerende partij blijkt dat beslist werd om in 2001 en 2002 geen overgangssubsidies meer toe te kennen” en dat “zulks uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan verzoekende partij werd medegedeeld” zodat het eigenlijk irrelevant is of die beslissing expressis verbis in het bestreden besluit is opgenomen; dat zij ook erop wijst dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord, bij de bespreking van het eerste middel, zelf uitdrukkelijk stelt: “in casu werd beslist om aan verzoekster een laatste maal, zonder mogelijke vernieuwing voor de jaren 2001 en 2002 een overgangssubsidie toe te kennen”; dat zij tenslotte ook nog verwijst naar een persmededeling van het kabinet van de minister van Cultuur waarin de overgangssubsidie voor het jaar 2000 opnieuw als “een laatste overgangssubsidie” wordt aangewezen waarin wordt besloten: “De volgende jaren -en alleszins tot het einde van de huidige erkenningsperiode (1999-2002)- kan I Fiamminghi enkel nog aanspraak maken op subsidies in het kader van muziekprojecten”;

2.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie herhaalt dat de verwoording van de intentie om voor de jaren 2001 en 2002 geen subsidie te verlenen, geen vernietigbare beslissing uitmaakt, aangezien de minister in ieder geval nog een nieuw besluit te treffen heeft over een mogelijke aanvraag die de verzoekende partij voor die jaren 2001 en 2002 zou indienen; dat zij dan besluit dat verzoekster voor het jaar 2001 geen overgangssubsidies heeft aangevraagd en dat haar aanvraag om voor het werkingsjaar 2002 een overgangssubsidie te verkrijgen op 25 april 2002 uitgelopen is op een weigeringsbeslissing, zodat zij zelfs geen belang heeft bij dat onderdeel van het beroep;

2.1.4.1. Overwegende dat de door verzoekster in haar memorie van wederantwoord aangevoerde gegevens het in de overweging 2.1.2. van het arrest nr. 94.822 van 23 april 2001 ingenomen standpunt alleen maar versterken; dat derhalve het ontbreken, in het bestreden besluit, van enige formele verwijzing naar een weigering van overgangssubsidies voor de jaren 2001 en 2002, niet moet beletten dat die niet formeel uitgedrukte maar onmiskenbaar bestaande en duidelijke stellingname van de minister, als een echte beslissing in het voorwerp van het onderhavige annulatieberoep begrepen wordt;

2.1.4.2. Overwegende evenwel, dat uit de niet betwiste vermeldingen in de laatste memories en de daar bijgevoegde stukken blijkt, enerzijds dat verzoekster

voor het jaar 2001 geen overgangssubsidie heeft aangevraagd maar dat zij aan de verwerende partij wel gevraagd heeft om haar vraag om voor dat jaar project-subsidies te verkrijgen om te zetten in een aanvraag voor een overgangssubsidie en anderzijds dat de minister van Cultuur op 11 april 2002 besloten heeft de overgangs-subsidie voor het jaar 2002 te weigeren zonder dat verzoekster die beslissing, die haar op 25 april 2002 ter kennis is gebracht, bestreden heeft;

2.1.4.2.1. Overwegende dat het niet-bestrijden van de negatieve beslissing voor het werkingsjaar 2002 verzoekster voor een definitieve situatie plaatst, zodat een vernietiging van de eerdere beslissing voor datzelfde werkingsjaar haar geen enkel voordeel meer kan opleveren; dat het beroep op dat vlak niet ontvankelijk is;

2.1.4.2.2.1. Overwegende, wat betreft de weigering om haar voor het werkingsjaar 2001 een overgangssubsidie toe te kennen, dat verzoekster ter terechtzitting benadrukt dat zij nooit een antwoord heeft gekregen op haar -na het schorsingsarrest ingediende- vraag om het verzoek om projectsubsidies -verzoek dat was ingediend nadat haar was medegedeeld dat zij nog enkel van dat soort subsidies kon genieten- te beschouwen als een aanvraag om overgangssubsidies, terwijl nochtans voor de beide soorten subsidies dezelfde procedure wordt gevolgd;

2.1.4.2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij bij de kennisgeving van het bestreden besluit, met de brief van 18 juli 2000, formeel heeft medegedeeld dat de verzoekende partij voor de jaren 2001 en 2002 "nog enkel aanspraak (zou kunnen maken) op subsidies in het kader van muziekprojecten" overeenkomstig artikel 20 van het muziekdecreet; dat ook in de brief van 19 september 2000 gewezen is op de mogelijkheid om voor het jaar 2001 alleen nog projectsubsidies aan te vragen en dat die aanvraag "uiterlijk op 1 oktober 2000" de administratie diende te bereiken; dat de verwerende partij niet betwist dat er daadwerkelijk een dergelijke aanvraag ingediend is geworden;

Overwegende dat, met die gegevens voor ogen, het niet onredelijk is dat de verzoekende partij, eens zij de schorsing had verkregen van de beslissing om haar voor 2001 geen overgangssubsidies toe te kennen, aan de verwerende partij gevraagd heeft om haar aanvraag voor projectsubsidies te beschouwen als een vraag om een overgangssubsidie; dat de verwerende partij niet betwist vooreerst dat zij die vraag ontvangen heeft en vervolgens dat zij er nooit op geantwoord heeft, hetzij met

de mededeling dat die vraag onontvankelijk was, hetzij met de mededeling dat er toch geen overgangssubsidies zouden toegekend worden;

Overwegende dat niet aangetoond is dat de verwerende partij, voor wat het werkingsjaar 2001 betreft, een beslissing genomen heeft die in de plaats is gekomen van de hier bestreden beslissing; dat de verwerende partij ook niet aantoont dat zij terzake geen beslissing meer kan nemen of dat die beslissing niet anders dan negatief kan zijn; dat de verzoekende partij er dienvolgens nog steeds belang bij heeft de beslissing van 17 juli 2000 in die mate vernietigd te zien;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord ook aanvoert dat verzoekster geen recht heeft op subsidies en dat een vernietiging haar dat recht ook niet kan verlenen aangezien de verwerende partij dan nog altijd haar beoordelingsbevoegdheid zal moeten uitoefenen, zonder dat de Raad van State de opportuniteit daarvan zal kunnen beoordelen;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster er belang bij heeft om zoveel mogelijk subsidies te ontvangen; dat de verwerende partij niet aantoont dat zij op het vlak van de toekenning van overgangssubsidies slechts een gebonden bevoegdheid heeft; dat verzoekster er belang bij heeft vastgesteld te zien dat de verwerende partij een verkeerd gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid ter zake; dat, immers, in geval van vernietiging, de verwerende partij de subsidieaanvraag opnieuw zal moeten onderzoeken en dat daaruit een hogere subsidie voor het jaar 2000 kan volgen dan de 13 000 000 BEF die met het bestreden besluit aan verzoekster zijn toegekend; dat dienvolgens het beroep onvankelijk is in de mate dat met het bestreden besluit voor het jaar 2000 aan verzoekster slechts 13 000 000 BEF subsidies wordt toegekend;

3.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 30bis, laatste lid, van het muziekdecreet, doordat volgens die bepaling overgangssubsidies per werkingsjaar worden toegekend terwijl het bestreden besluit de overgangssubsidie reeds weigert voor de jaren 2001 en 2002 zonder dat voor die jaren een aanvraag was ingediend of kon ingediend worden;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat artikel 30bis haar niet belet om, na onderzoek van het dossier, onmiddellijk aan de verzoekende partij haar oordeel te geven over de verdere subsidiëring; dat zij daaraan

toevoegt dat het precies een daad van goed bestuur is de verzoekende partij ervan te verwittigen dat zij voortaan een beroep zal moeten doen op de projectmatige subsidiëring;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord de stelling ingenomen in het schorsingsarrest nr. 94.822 bijvalt; dat zij bijkomend nog wijst op het contradictorisch karakter van het verweer;

3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nogmaals benadrukt dat met het bestreden besluit enkel voor het jaar 2000 een overgangssubsidie geweigerd is, met de toevoeging -om geen valse verwachtingen te scheppen- dat de verzoekende partij voor de komende jaren passende maatregelen zou moeten treffen, in welk geval niets haar moest beletten om op de intentieverklaring terug te komen;

3.5. Overwegende dat dit middel betrekking heeft op de weigering om voor de werkingsjaren 2001 en 2002 een overgangssubsidie toe te kennen; dat, als hiervoor sub 2.1.4.2.1. gezien, het beroep niet ontvankelijk is tegen de beslissing voor het werkingsjaar 2002;

3.6.1. Overwegende dat het middel in het schorsingsarrest nr. 94.822 van 23 april 2001 om de volgende redenen ernstig is bevonden :

"4.3.1. Overwegende dat artikel 30bis, laatste lid, van het muziekdecreet, zoals ingevoegd bij het decreet van 18 mei 1999, bepaalt wat volgt :
'De overgangssubsidies worden per werkingsjaar toegekend voor het geheel van de werking van de niet-erkende professionele muziekensembles in kwestie. Zij kunnen maximaal vier maal toegekend worden gedurende de vierjarige periode die start op 1 januari 1999 en eindigt op 31 december 2002'.

4.3.2. Overwegende dat de verwerende partij de lezing die de verzoekende partij van die tekst geeft, te weten dat ieder werkjaar opnieuw een beslissing moet genomen worden over de overgangssubsidies waarvoor een aanvraag is ingediend, niet betwist; dat uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 18 mei 1999 ook blijkt dat de overgangssubsidie wordt toegekend voor één jaar en dat zij vervolgens binnen de decretaal bepaalde periode, die eindigt op 31 december 2002, jaarlijks kan verlengd worden (zie het commissieverslag, Gedr. St. Vl. Parl., 1998-99, stuk 1385/3, p. 4); dat zulks betekent dat er jaarlijks een beslissing moet genomen worden over de verlenging van de overgangssubsidie, hetgeen slechts kan gebeuren na een nieuw onderzoek van de voor dat jaar ingediende aanvraag;

4.3.3. Overwegende aldus dat artikel 30bis, laatste lid, van het muziekdecreet, eraan in de weg staat dat de verwerende partij in een besluit, dat betrekking heeft op de subsidiëring voor het jaar 2000, kan beschikken dat voor de volgende jaren geen overgangssubsidie wordt toegekend; dat zij dergelijk besluit slechts kan treffen na onderzoek van het dossier dat als gevolg van de

subsiëeringsaanvraag voor die werkjaren is samengesteld; dat het middel ernstig is";

3.6.2. Overwegende dat de verwerende partij geen argumenten heeft aangebracht die de vermelde redenering ontcrachten; dat de Raad van State thans de bovenvermelde overwegingen bijvalt; dat het middel gegrond is; dat het leidt tot de vernietiging van het besluit van 17 juli 2002 van de Vlaamse regering in zoverre daarmee aan de verzoekende partij een overgangssubsidie geweigerd wordt voor het jaar 2001;

4.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert; dat zij, met betrekking tot de aan de beslissing ten grondslag liggende -en decretaal voorgeschreven- adviezen, betoogt dat haar geen advies van de terzake bevoegde dienst aan de regering ter kennis is gebracht (schending van de motiveringswet) en dat het advies van 29 maart 2000 van de beoordelingscommissie-muziek niet op deugdelijke gronden steunt doordat de commissie haar nooit om uitleg heeft gevraagd, hetgeen tot tal van feitelijke onjuistheden -zelfs vooringenomenheid- heeft geleid en doordat nergens wordt uiteengezet waarom verzoekster niet in staat zal zijn om tegen 1 januari 2003 aan de vereiste kwalitatieve voorwaarden te voldoen; dat zij, met betrekking tot het bestreden besluit zelf, betoogt dat de minister zich gewoon aangesloten heeft bij het advies van de beoordelingscommissie, zonder aan te geven waarom de toegekende subsidie beperkt wordt tot 13 miljoen frank, terwijl de personeelskosten veel hoger liggen en terwijl de subsidies tot doel hebben aan alle erkenningsvoorwaarden te voldoen en niet alleen de personeelskosten te dekken;

Overwegende dat verzoekster zeer gedetailleerd ingaat op een groot aantal beoordelingselementen die in het advies van de beoordelingscommissie vermeld zijn; dat zij aldus stuk voor stuk de volgende aspecten van het advies onder ogeneschouw neemt :

- dat uit de bijgewoonde concerten en producties gebleken is dat het gezelschap "als ensemble slechts erg matig presteerde" is manifest onjuist, want "zij speelt uitmuntend" en de "uitvoeringskwaliteit" -het enig internationaal geldend criterium dat haar trouwens op internationale podia heeft gebracht- is altijd haar eerste zorg geweest; de beoordelingscommissie heeft de concerten van het gehele ensemble met onvoldoende regelmaat bijgewoond om dergelijke conclusie te formuleren;

- ten onrechte wordt verwezen naar de beoordeling die in 1998 over het ensemble is gegeven naar aanleiding van de aanvraag voor structurele subsidiëring in de jaren 1999-2002 en dit “dwarsboomt bij voorbaat” elke vooruitgang in het dossier; nochtans had zij in haar aanvraag duidelijk haar “artistiek profiel” uiteengezet, en zij had vervolgens, ter gelegenheid van de controle van haar boekjaar 1999, dat profiel nog verduidelijkt; halsstarrig houdt de commissie vast aan de stelling dat het ensemble projectmatig werkt en dat de subsidiëring moest toegespitst worden op interessante projecten, maar daarmee weigert zij haar gehele werking te overzien en verdraait zij de realiteit;
- dat de overgangssubsidie niet verhoogd kan worden is onjuist aangezien het muziekdecreet ruimte laat voor indexering van de lonen en de administratie daarover met verzoekster besprekingen voert;
- de verwijzing naar het summiere dossier voor de prestaties in het najaar 2000 is onterecht aangezien er precies over gewaakt is dat dossier niet te vermengen met het dossier betreffende het voorjaar en aangezien er aangestuurd was op bondigheid; in elk geval is de beoordelingscommissie enkel bevoegd om de artistieke kwaliteit te evalueren zodat haar opmerkingen over budgettaire aspecten onwettig zijn; het verschuiven van projecten van het voorjaar naar het najaar is voor een flexibele organisatie niet meer dan normaal; de commissie heeft geen enkele bevoegdheid om te stellen dat het dossier van verzoekster niet ontvankelijk is;
- dat de commissie “de recente realisaties van dit ensemble nauwgezet gevolgd (heeft)” is manifest onwaar aangezien “statistisch gezien” de opkomst van de commissieleden naar haar concerten verwaarloosbaar is;
- dat het “uitgebreid ensemble muzikaal amper een rol speelde in de bijgewoonde activiteiten” is onjuist, aangezien 80% van de concerten en CD-opnamen met de voltallige vaste kern (strijkers) is uitgevoerd, aangezien ook in de multimediale producties de vaste kern en gastmusici centraal staan en aangezien het verkeerd is om een kamermuziekconcert (rush-hour) te bezoeken om vast te stellen dat er geen ‘uitgebreid ensemble’ aan het werk is; in de muziekproductie ‘Smiley’, waarin verschillende concerten opgenomen zijn, is het orkest per definitie ondersteunend, maar heeft het toch fragmenten uit grotere werken gespeeld; de commissie verwijst naar het zwakke ‘multimediaal’ aspect van de multimediale producties maar eigenlijk kan zij daarover geen appreciatie geven;
- de verwijzing naar het opdrijven van de toehoorders door het verlenen van gratis tickets is onjuist: zij organiseerde concerten waar voldoende betalende toeschouwers op afkwamen en dat zij een speciale actie heeft gedaan naar

hogeschool- en universiteitspubliek past in de doelgroepenwerking voorgeschreven door het muziekdecreet;

- dat het ensemble zijn doelstelling om de klassieke muziek te revalueren door het concert in een eigentijds kader te brengen, niet zou bereiken, is een subjectieve interpretatie van de commissie die niet ter zake is; zij heeft niets voorspelbaars of clichématigs gedaan en heeft ook geen “gemakkelijk muzikaal effect” nagestreefd;
- de “uiteenlopende muzikale inhoud” van de concerten doet haar precies passen in het muziekdecreet, het bewijst het “intrinsiek muzikaal talent” van de leden van de groep die zich niet toespitsen op een genre maar op de “uitvoeringskwaliteit en de benaderingswijze”;
- met de keuze van werk van een onbekend componist (Christian Wauters) is voldaan aan een basisvereiste van het muziekdecreet;
- de bedenkingen over de muzikale kwaliteit van het ensemble in bepaalde multimediale producties als ‘The Last Butterfly’ en ‘Graffiti’ worden niet bewezen en de commissie weigert duidelijk om die evenementen, die wel degelijk kaderen in het muziekdecreet, in hun geëigend kader te plaatsen;
- de kritiek op het nieuwjaarsconcert en het ariaconcert kadert in de onterechte projectbenadering die de commissie heeft gehanteerd, maar is niet pertinent ten aanzien van een gestructureerd orkest, dat steeds dergelijke concerten programmeert; dat het nieuwjaarsconcert een besloten voorstelling betrof is voor de sector niet abnormaal en de beoordelingscommissie kent die tendens;
- de kritiek op de “masterclass in Argenteuil” is niet terecht want het betreft “een uniek muziekeducatief initiatief” van hoge kwaliteit, dat ter plaatse door de commissie zelfs geapprecieerd werd en dat ook nuttig en waardevol is; dat een benefietconcert niet voor subsidiëring in aanmerking komt is onterecht want zij werkt met mensen in vaste loondienst en in elk geval wordt er een “vaste uitkoopsom” betaald; de gratis kerstconcerten beantwoorden aan de criteria van het muziekdecreet en het initiatief wordt door de minister bejubeld;
- dat de ongeveer 40 concerten die voor de subsidieregeling in aanmerking komen ‘in beperkte bezetting’ zouden zijn uitgevoerd is onjuist want al die concerten zijn uitgevoerd met de vaste bezetting;

Overwegende dat verzoekster haar punctuele kritiek op het advies van de beoordelingscommissie besluit met de stelling dat de commissie blijk geeft van “onbegrip en onwil”, dat zij een tactiek van “indekmanoeuvres (hanteert) waarin bij voorbaat en ongewijzigd kritiek wordt geleverd” en waarbij zij terugvalt op een

vroeger advies zonder rekening te houden met de opmerkingen die te dien aanzien waren geformuleerd, dat zij “systematisch de feiten verdraait” en haar prestaties minimaliseert door ze als losstaande projecten te beschouwen, dat zij haar eigen geloofwaardigheid wil bewijzen door “tegenstrijdige, onware en overdreven verklaringen en voorstellingen van de feiten” terwijl het precies de doelstelling van verzoekster was “concreet werk te maken van de verruiming van het klassieke concert door de ontwikkeling van een nieuw, duurzaam, pluralistisch cultureel project dat beantwoordt aan alle basis- en bijkomende criteria van het Muziekdecreet, aan de beleidsnota van de Minister van Cultuur en dat tegemoet komt aan hedendaagse kunstbeleving”;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt wat volgt: verzoekster heeft geen belang bij het inroepen van de schending van de formele motiveringswet aangezien, voortgaande op de in het verzoekschrift uitgebrachte kritiek, zij er blijk van geeft de motieven van het advies van de beoordelingscommissie en van het bestreden besluit daadwerkelijk te kennen; geen rechtsregel schrijft voor dat verzoekster had moeten gehoord worden vooraleer de commissie haar advies formuleerde en in ieder geval heeft zij bij vroegere gelegenheden de mogelijkheid gehad om haar standpunt te verduidelijken; de Raad van State kan de opportuniteitsbeoordeling van de commissie, die bestaat uit 13 deskundigen uit de muzieksector, niet overdoen en het is veelbetekenend dat de commissie unaniem tot haar advies gekomen is; aangezien het advies van de beoordelingscommissie de grondslag vormt van de beslissing van de minister, is die beslissing evenzeer gemotiveerd;

4.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog benadrukt dat het advies van de beoordelingscommissie haar niet ter kennis is gebracht, dat dat advies in ieder geval niet verwijst naar correcte gegevens waarover zij haar mening heeft kunnen naar voren brengen en dat het bestreden besluit ook geen eigen motivering bevat;

4.4.1.1. Overwegende dat het bestreden besluit een bestuurshandeling met individuele strekking is die overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 formeel gemotiveerd moet zijn, wat betekent dat zij de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die eraan ten grondslag liggen en dat die redengeving afdoende moet zijn; dat dergelijke afdoende motivering gevonden kan worden in de verwijzing naar adviezen die bij de totstandkoming van het besluit zijn ingewonnen,

op voorwaarde dat die adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn, zij te gelegener tijd ter kennis van de verzoeker waren en er geen stukken bestaan die de adviezen tegenspreken;

Overwegende dat verzoekster niet betwist dat, zoals de Vlaamse minister haar in zijn kennisgeving van 18 juli 2000 heeft medegedeeld, het bestreden besluit formeel zijn grondslag vindt in “de artikels 30bis tot 30septies” van het muziekdecreet en in “de (..) ingediende aanvraagdossiers, het advies van de Beoordelingscommissie voor de Muziek en het advies van mijn administratie”; dat, binnen de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting, verzoekster aan de verwerende partij verwijt dat het advies van de bevoegde dienst van de Vlaamse administratie, zoals neergelegd in de nota’s van 14 maart 2000 en (6 of) 13 april 2000 aan de Vlaamse minister van Cultuur, haar niet ter kennis is gebracht;

4.4.1.2. Overwegende dat het niet formeel ter kennis brengen aan de betrokkene van een formeel motief van een besluit, dat besluit niet noodzakelijk vitieert; dat de wet van 29 juli 1991 de kennisgeving van de in een besluit opgenomen motieven niet formeel verplicht stelt; dat ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet -inzonderheid de bespreking in de senaatscommissie van artikel 5 van het ontwerp; zie Parl. Doc. Senaat, 1990-91, stuk 215-3 (B.Z. 1988, p. 22 - 25)- niet met zekerheid kan opgemaakt worden dat het de bedoeling van de wetgever was om de betekening van de motieven te beschouwen als een verplichting die zodanig nauw verbonden is met de vermelding van de motieven in het besluit zelf dat de niet-naleving ervan steeds moet uitlopen op de ongeldige verklaring van de getroffen beslissing zelf;

4.4.1.3. Overwegende dat in dit geval het advies van de bevoegde dienst van de administratie aan de minister niet uitdrukkelijk, tezamen met het bestreden besluit, aan verzoekster ter kennis is gebracht; dat evenwel dat advies geen beoordelingsgegevens bevat die ook niet aan bod waren gekomen in het advies van de beoordelingscommissie, behoudens de conclusie waarin de administratie voorstelt om de door de beoordelingscommissie voorgestelde subsidie van 6 000 000 BEF te verhogen tot minimaal 15 000 000 BEF teneinde verzoekster in staat te stellen haar verbintenissen tegenover het personeel voor het jaar 2000 te kunnen nakomen; dat, aangezien de minister in zijn kennisgeving van 18 juli 2000 gewag heeft gemaakt van dat gegeven en aangezien verzoekster blijkens de kritiek die zij daar in het

verzoekschrift op uitgebracht heeft, dat argument ook correct begrepen heeft, de Raad van State niet inziet welk voordeel verzoekster kan halen uit de vaststelling dat het advies haar niet ter kennis is gebracht vooraleer zij het onderhavige beroep instelde;

4.4.2.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat zij op grond van de haar verstrekte mededeling niet heeft kunnen uitmaken waarom, hoewel zij zulks op basis van haar aanvraagdossier niet hoefde te verwachten, haar een lagere subsidie dan het jaar voordien is toegekend;

Overwegende dat verzoekster geen recht kan doen gelden op het behoud van een bepaalde subsidie; dat immers, overeenkomstig artikel 30quater, § 1, van het muziekdecreet, de Vlaamse regering bij de vaststelling van het bedrag van de overgangssubsidie rekening moet houden met de beoordelingscriteria bedoeld in artikel 17, § 1, 2° van het muziekdecreet (beoordelingscriteria met betrekking tot de werking en het beheer van de organisatie) en met de voorgestelde aanpassingen tot kwaliteitsverbetering bedoeld in artikel 30ter, § 1, 7°; dat bovendien de overgangssubsidies er niet toe strekken om muziekensembles die vroeger subsidies ontvingen te laten overleven maar wel om hen in staat te stellen tegen 2003 aan de gewone erkenningsvereisten te voldoen; dat bij die afzonderlijke beoordeling die elke subsidieaanvraag telkens opnieuw vereist, de verwerende partij er niet toe verplicht is het toegekende bedrag van de subsidies bijzonder te motiveren in functie van de voorheen toegekende subsidies;

4.4.2.2. Overwegende dat verzoekster het motief ook inhoudelijk betwist omdat volgens haar alleen reeds de personeelskosten voor de vaste musici veel hoger zijn, met name 17 miljoen BEF en omdat de overgangssubsidies meer beogen dan het dekken van personeelskosten, met name het de organisatie mogelijk maken tegen 2003 aan alle erkenningsnormen te voldoen; dat zij die kritiek herneemt in het vijfde middel waar verzoekster aan de Vlaamse regering verwijt de haar door artikel 30quater, § 1, van het muziekdecreet toegekende discretionaire bevoegdheid op het vlak van de vaststelling van het bedrag van de subsidies, niet correct te hebben aangewend; dat dan ook kan verwezen worden naar de bespreking van dat vijfde middel;

4.4.3.1. Overwegende dat verzoekster de deugdelijkheid betwist van de in het advies van de beoordelingscommissie opgenomen motieven;

Overwegende dat, te dien aanzien, vooraf benadrukt wordt dat de Raad van State, in het kader van zijn wettigheidscontrole, slechts een beperkte toetsingsbevoegdheid heeft in die zin dat, in zoverre zijn controletaak erin bestaat na te gaan of het bestuur zijn mening gesteund heeft op gegevens die in feite juist zijn en die in rechte de beslissing kunnen dragen, hij zich bij de beoordeling van de getroffen beslissing niet in de plaats van het bestuur kan stellen maar enkel mag nagaan of de overheid niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op grond van die redenen een bepaalde conclusie te formuleren; dat in dat verband onmiddellijk de aandacht gevestigd moet worden op het feit dat de decretaal vastgestelde beoordelingscriteria eerder vaag zijn en dat, meer nog, zij in belangrijke mate neerkomen op een artistieke en muzikale waardering van prestaties -hetgeen onontkoombaar een zekere subjectiviteit insluit- terwijl verzoekster geen gegevens voorlegt die van aard zijn om de deskundigheid van de leden van de beoordelingscommissie muziek, zoals die ingesteld is door artikel 10 van het decreet van 19 december 1997 houdende oprichting van een Raad voor Cultuur, een Raad voor de Kunsten, een Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding en van een adviserende beroepscommissie inzake culturele aangelegenheden, in vraag te stellen; dat het ook niet onbelangrijk is vast te stellen dat de beoordelingscommissie, ondanks de ruime beoordelingsbevoegdheid die zij heeft en die onmiskenbaar gedragen wordt door de eerder subjectieve beredeneringen van de commissieleden, toch eenparig tot het besproken advies is gekomen; dat zulks voor de Raad van State reden moet zijn om zich bij het beoordelen van de vele neergeschreven motieven van het advies, terughoudend op te stellen;

4.4.3.2. Overwegende dat het advies aanvangt met een verwijzing naar het advies dat de commissie in 1998 verleende met betrekking tot de vraag van verzoekster om erkend te worden voor een structurele subsidiëring, welk advies negatief was en uiteindelijk ook aanleiding is geweest tot een negatieve eindbeslissing van de minister; dat vervolgens in herinnering wordt gebracht dat de minister verzoekster voor het jaar 1999 een overgangssubsidie van 22 miljoen BEF heeft toegekend -het gemiddelde van de werkingssubsidies van de laatste vier jaar- en dat, krachtens het muziekdecreet, de overgangssubsidie niet verhoogd kan worden; dat daarna wordt vastgesteld dat verzoekster twee aanvragen heeft ingediend voor het verkrijgen van overgangssubsidies in het jaar 2000 maar dat de aanvraagdossiers gebreken vertonen en daarenboven ongerijmdheden bevatten; dat het eerste deel van het advies dan besloten wordt met de vaststelling dat “een dergelijke aanvraag in wezen onbespreekbaar is en dus als onontvankelijk zou moeten worden beschouwd”;

Overwegende dat het gehele voormelde eerste deel van het advies voorafgaande bespiegelingen zijn over de behandeling van verzoekster in het verleden en over de gebrekkige wijze waarop zij haar subsidieaanvraag heeft geredigeerd en de sanctie die daaraan verbonden zou kunnen worden; dat evenwel de commissie in het tweede deel van het advies de concrete prestaties van de verzoekende partij inhoudelijk beoordeeld heeft zonder nog terug te grijpen hetzij naar de beoordeling uit het verleden hetzij naar haar gebrekkig dossier; dat de mogelijke onregelmatigheid van die overwegingen dan ook, omdat zij geen determinerend motief vormen van het advies, het advies zelf niet vitiëren;

4.4.3.3. Overwegende dat het tweede deel van het advies aanvangt met de opsomming van de projecten die verzoekster voor de eerste en de tweede helft van 2000 heeft voorgesteld en die dus de feitelijke grondslag vormen van het advies; dat verzoekster die uiteenzetting niet betwist; dat zij luidt als volgt :

"De volgende projecten worden voorgesteld :
in de eerste helft van 2000 :

- het project 'I Fiamminghi in Campo' : 3 concerten met muziek van Vlaamse componisten, met speciale aandacht voor de muziek van een 'composer in residence', en een veelzijdige randprogrammatie (met elementen uit verschillende disciplines en genres); dit jaar zou de 'composer in residence' bestaan uit 3 jonge componisten;
- het project 'Museumconcerten' : een reeks dubbelconcerten die ofwel doorgaan in het museum Dhondt-Dhaenens te Deurle (de reeks 'LatemseConcerten'), ofwel in het openluchtmuseum 'Middelheim' te Antwerpen (de reeks 'MiddelheimConcerten'); het gaat om 10 concerten voor een klein ensemble, voor kamermuziekensembles (trio, kwartet, kwintet, ...) of solistisch werk;
- een zestal gratis zondagsconcerten in het gemeentehuis van Sint-Martens-Latem, (elke maand één) waarvan de programmering niet werd meegedeeld;
- losse concerten met diverse bezettingen : 2 kamermuziekconcerten, 2 repertoireconcerten met het vast ensemble, 3 lenteconcerten met een versterkt strijkersensemble en een 8tal concerten met grote bezetting waarvan de helft in Nederland wordt uitgevoerd (een nieuwjaarsconcert, een ariaconcert, twee concerten met hedendaagse klassieke muziek en viermaal het 'romantische' 'solo'concert);
- het project 'Smiley' : een 'multimediale' productie, bedoeld als eerbetoon aan Jacqueline du Pré en opgebouwd rond France Springuel als soliste en een monoloog van actrice Leah Thys;
- het project 'The Last Butterfly' : een 'multimediale' productie, opgebouwd enerzijds rond muziek van Weill, Haas en Krasa en anderzijds rond Jiddische liederen van Aaron Lebedeff;

in de tweede helft van 2000 :

- het project 'Museumconcerten' : een reeks dubbelconcerten die ofwel doorgaan in het museum Dhondt-Dhaenens te Deurle (de reeks 'LatemseConcerten'), ofwel in het openluchtmuseum 'Middelheim' te Antwerpen (de reeks 'MiddelheimConcerten'); in het najaar van 2000 begint deze reeks aan een nieuw seizoen, waardoor deze concerten een ander thema

hebben dan de 'Museumconcerten' in het voorjaar van 2000; het gaat hier om 8 concerten rond het thema van de Franco-Belgische Vioolschool.

- een masterclass in Argenteuil; het gaat hier om een muziekstage van 2 weken, bedoeld voor jongeren met professionele ambitie, gevolgd door een slotconcert.
- het project 'Festival van de Leie' : 8 kamermuziekconcerten aan democratische inkomprijzen, met overdag open repetities; men beoogt een lage drempel en dus een zeer breed publieksbereik.
- een benefietconcert georganiseerd door en ten voordele van de vzw 'Kinderen van Rio'; het gaat hier om een repertoireconcert door de vaste kern van I Fiamminghi.
- het project 'Graffiti' : een talentenjacht/wedstrijd annex concert dat moet resulteren in een 'multimediaal, multicultureel, multidisciplinair en interactief live-evenement'.
- het project 'Jonge solisten' : 2 concerten waarbij telkens een jonge solist wordt betrokken, om hem de kans te geven podiumervaring op te doen.
- het project 'Kerstconcerten' : 7 gratis toegankelijke concerten in de kerstperiode op verschillende plaatsen in Vlaanderen en dit jaar ook in Wallonië en Brussel".

4.4.3.4.1. Overwegende dat in het derde deel van het advies de prestaties van verzoekster concreet beoordeeld worden in volgende bewoordingen :

"De Commissie heeft de recente realisaties van dit ensemble nauwgezet gevolgd : rush-hour concerten (o.m. bedoeld om Vlaams werk te promoten, maar inmiddels stopgezet); concerten met beperkte en met uitgebreide bezetting; het componistenfestival 'I Fiamminghi in Campo' en diverse 'multimediale' producties (Tango, Smiley, New Spirituality).

Een opvallende constante was dat het -uitgebreide- 'ensemble' I Fiamminghi muzikaal amper een rol speelde in bijna alle bijgewoonde activiteiten (bij de 'rush-hour' concerten ging het bijvoorbeeld om kamermuziek met beperkte bezetting). Dit viel vooral op bij de 'multimediale' producties 'Tango' en 'Smiley' : in 'Tango' waren het de gastmusici (Mosalini, Marcucci, ...) die de productie muzikaal karakter en diepgang gaven en had het 'ensemble' I Fiamminghi vooral een versterkende, ondersteunende rol; in 'Smiley' had enkel soliste France Springuel een belangrijke muzikale rol als muzikale personificatie van Jacqueline du Pré; het 'ensemble' I Fiamminghi kwam slechts een paar maal - en dan nog louter fragmentarisch - begeleitend of ondersteunend tussen (de titels van de gespeelde fragmenten werden zelfs niet meegedeeld).

Aanvullend merkt de Commissie op dat de bijgewoonde 'multimediale' producties ook op 'multimediaal' vlak erg zwak waren. Er was niet echt sprake van een (h)echte integratie van de diverse aspecten (muziek, regie, dans, belichting, beeldmateriaal, tekst ...) en soms zelfs van ronduit slechte coördinatie, noch werd er een artistieke meerwaarde (= meer dan de som van de samengevoegde delen) gecreëerd. Bij de productie 'New Spirituality' bijvoorbeeld beperkte het 'multimediale' zich tot het projecteren van beelden.

De Commissie merkt tenslotte op dat in diverse gevallen de publieksopkomst van de bijgewoonde 'concerten' kunstmatig werd opgevoerd door het massaal verspreiden van gratis toegangstickets, (Smiley, New Spirituality, ...). Als er bij dergelijke (bijna) gratis toegankelijke initiatieven dan ook een ruim publiek aanwezig is, dan is het duidelijk dat dit niet ongenueanceerd gebruikt mag worden als een indicator van de publieke belangstelling voor of van de publieke waardering van de artistieke prestaties van het 'ensemble' I Fiamminghi. Ook de voor 2000 geplande gratis kerstconcerten wijzen in dezelfde richting.

De algemene conclusie van de diverse bijgewoonde concerten en producties was dat op muzikaal gebied I Fiamminghi als 'ensemble' slechts erg matig presteerde. Individueel zijn de 'vaste' musici van dit 'ensemble' wel zeer goede musici, maar het is evident dat de beoordeling van de artistieke werking van een muziekensemble meer behelst dan de beoordeling van (en in casu de waardering voor) het individuele vakmanschap van de betrokken musici.

De aangekondigde 'revaluatie' van de klassieke muziek door het klassieke concert in een 'eigentijds' kader te plaatsen, wordt feitelijk niet gerealiseerd en lijkt eerder een holle slogan. Al te vaak wordt gekozen voor het voorspelbare, het clichématige en wordt er ingespeeld op een gemakkelijk muzikaal effect.

De muzikale inhoud van de diverse 'concerten' blijft zeer uiteenlopend (Vivaldi naast Schubert en Johan Strauss of Kantsjeli) en de voorgestelde programmering getuigt niet van een duidelijke, coherente artistieke visie.

Volgens het ingediende dossier daalt het aantal musici in vast dienstverband. De 'vaste' kern van het ensemble is nu beperkt tot een 20tal musici waarvan 7 namen niet ingevuld waren (cf. de in het dossier vermelde lijst 'vaste musici en artistieke medewerkers').

Om voormelde redenen bevestigt de Commissie dan ook haar standpunt dat het 'ensemble' I Fiamminghi slechts projectmatig bestaat en werkt en dat op dit ogenblik het 'ensemble' vooral met beperkte (tot zeer beperkte) bezetting actief is (20tal musici en minder).

Van de projecten die I Fiamminghi voorstelt voor het jaar 2000, vindt de Commissie enkel de cycli 'Museumconcerten' (18 concerten op jaarbasis) en 'I Fiamminghi in Campo' (3 concerten), het 'Festival van de Leie' (8 concerten), 8 losse concerten met diverse bezettingen in het voorjaar en de 2 symfonische concerten in het najaar artistiek interessant, dit ondanks het feit dat er voor de concerten in het najaar geen programmatie bekend is en ondanks het feit dat er voor 'I Fiamminghi in Campo' alleen intenties tot samenwerking met jonge componisten zijn. De Commissie weet dat één van de componisten die in het aanvraagdossier worden vermeld, Geert Logghe, geweigerd heeft om aan dit project mee te werken. Ook heeft de Commissie bedenkingen bij de artistieke kwaliteit van het werk van één van de voorgestelde componisten, nl. Christian Wauters.

Het gros van de producties die I Fiamminghi voorstelt, komt volgens de Commissie echter niet in aanmerking voor subsidiëring :

De voorgestelde 'multimediale' producties 'Smiley', 'The Last Butterfly' en 'Graffiti' zijn muzikaal niet overtuigend : in 'Smiley' heeft het 'ensemble' slechts een begeleidende, ondersteunende en ook zeer beperkte rol. Ook in 'The Last Butterfly' is de rol van het beperkte 12-koppige 'ensemble' onduidelijk (Begeleidend, ondersteunend, louter fragmentarisch ? Welke rol in het tweede gedeelte met Jiddische liederen van Lebedeff ?). Dit geldt eveneens voor de muzikale inhoud van het project 'Graffiti' in het algemeen en de rol van het 'ensemble' in die productie in het bijzonder. Gaat het hier om een initiatief dat vergelijkbaar is met de 'Night of the Proms' te Antwerpen (cf. de aanvraag : bekende artiesten uit verscheidene muziek- en andere kunstgenres treden altemeer met I Fiamminghi en de jongeren-finalisten op) ?

De gratis toegankelijke zondagsconcerten in het gemeentehuis van Sint-Martens-Latem kunnen artistiek niet beoordeeld worden omdat de programmering ervan niet werd meegedeeld. De Commissie is wel van mening dat dergelijke concerten eerder deel uitmaken van het lokale toeristische/culturele gebeuren en niet door de Vlaamse Gemeenschap - het supra-regionale niveau - ondersteund moeten worden.

Het 'Nieuwjaarsconcert' op 14 januari 2000 te Antwerpen en het 'aria'concert op 24 maart te Brussel zijn vanuit artistiek oogpunt geen bijzondere (= ongewone, uitzonderlijke) concerten, noch vullen zij een artistieke leemte in het muzikaanbod aan. Bovendien is het concert van 14 januari een 'besloten'

concert dat dan ook principieel niet voor subsidiëring in aanmerking zou mogen komen.

De masterclass in Argenteuil komt in principe niet in aanmerking voor subsidiëring, hoewel de Commissie dit project inhoudelijk interessant vindt, omdat het hier in wezen gaat om audities waarop I Fiamminghi nieuwe musici hoopt te vinden en omdat de deelnemers een hoog bedrag aan inschrijvingsgeld moeten betalen. Dit laatste wordt echter niet vermeld in het dossier.

Het benefietconcert komt evenmin in aanmerking voor subsidiëring omdat de artiesten bij dergelijke concerten verondersteld worden gratis te spelen.

De Commissie vindt het idee van gratis kerstconcerten, met de achterliggende gedachte dat mensen die het financieel niet breed hebben daardoor ook eens een klassiek concert kunnen bijwonen, zeer positief. Ze vindt het echter ongepast dat I Fiamminghi de gemeenschap wil laten opdraaien voor de kosten van gratis concerten die het in eigen beheer organiseert. Principieel kunnen subsidies voor een concert alleen worden toegekend nadat de organisator alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om eigen inkomsten te verwerven.

Gelet op het resterende aantal concerten (een 40tal) en de beperkte bezetting waarmee het merendeel van die concerten wordt uitgevoerd (cf. de museumconcerten, de kamermuziekconcerten), adviseert de Commissie een subsidie van 6 000 000 frank (150 000 frank per concert) ter ondersteuning van de realisatie ervan.

Dit bedrag komt overeen met de subsidies die worden toegekend aan andere orkesten met gemiddeld hetzelfde aantal muzikanten voor ongeveer hetzelfde aantal concerten".

4.4.3.4.2. Overwegende dat verzoekster vooreerst betwist dat de commissie haar recente realisaties "nauwgezet gevolgd (heeft)" aangezien de aanwezigheid van de commissieleden op haar activiteiten statistisch gezien verwaarloosbaar is; dat het administratief dossier van de zaak het inderdaad niet mogelijk maakt na te gaan op welke gronden de commissie tot het besluit is kunnen komen dat zij de realisaties van verzoekster "nauwgezet gevolgd" heeft; dat evenwel ook de stelling van verzoekster door geen enkel bewijsgegeven wordt gestaafd en dat in ieder geval zij niet ontkent dat de commissie haar prestaties gevolgd heeft;

4.4.3.4.3. Overwegende dat verzoekster vervolgens kritiek uitbrengt op de beoordeling die de commissie heeft gegeven over "de bijgewoonde activiteiten", met name dat het "een opvallende constante" is dat het 'uitgebreid ensemble I Fiamminghi' muzikaal amper een rol speelde, meer bepaald in de multimediale producties 'Smiley' en 'Tango', dat het 'multimediaal' aspect van de multimediale producties 'erg zwak' was (geen integratie van de diverse aspecten, slechte coördinatie en geen artistieke meerwaarde) en dat in 'diverse gevallen' de publieksopkomst kunstmatig werd opgevoerd door het verspreiden van gratis toegangstickets (zodat de verwijzing naar de publieke belangstelling en waardering van de artistieke prestaties genuanceerd moet worden); dat het advies aan die vaststellingen de algemene conclusie koppelt dat 'op muzikaal gebied I Fiamminghi als 'ensemble'

slechts erg matig presteerde' in die zin dat de musici individueel zeer goed zijn maar dat het niet daarop is dat de artistieke werking van een ensemble mag beoordeeld worden, dat de aangekondigde revaluatie van de klassieke muziek niet wordt bereikt, dat de muzikale inhoud van de concerten uiteenlopend blijft en dat de voorgestelde programmering "niet getuigt van een duidelijke, coherente artistieke visie";

Overwegende dat die passage uit het advies de beoordeling betreft van de prestaties van verzoekster; dat, in het kader van de marginale toetsing die de Raad van State mag uitoefenen, vastgesteld wordt dat de kritiek van de beoordelingscommissie met redenen wordt onderbouwd en dat die redenen ingepast kunnen worden in artikel 17, § 1 van het muziekdecreet en artikel 15, § 1, van het uitvoeringsbesluit, waarin de beoordelingscriteria met betrekking tot de artistieke kwaliteit van de activiteiten zijn vermeld; dat verzoekster die redenen niet bijvalt, maar dat haar argumentatie de Raad van State niet tot het inzicht brengt dat de beoordelingscommissie kennelijk een verkeerd gebruik zou hebben gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid;

4.4.3.4.4. Overwegende dat verzoekster geen kritiek levert op de overwegingen dat het aantal vaste medewerkers aan het ensemble vermindert, dat het ensemble veeleer projectmatig werkt en dat er voornamelijk met een beperkte bezetting wordt gewerkt;

4.4.3.4.5. Overwegende dat de commissie tenslotte uiteenzet welke projecten zij voor het jaar 2000 "artistiek interessant" vindt -de daarbij gemaakte bedenkingen zijn randbemerkingen die de eindconclusie niet hebben beïnvloed- en waarom volgens de commissie "het gros van de productie (...) niet in aanmerking komt voor subsidiëring" waarna dan concreet wordt uiteengezet waarom dat het geval is voor de multimediale producties, de zondagsconcerten, het nieuwjaarsconcert, de masterclass, het benefietconcert en de gratis kerstconcerten; dat ook te dien aanzien opgemerkt moet worden dat de beoordelingscommissie elk aspect van haar beslissing gemotiveerd heeft; dat verzoekster niet aantoont dat die inhoudelijke beoordeling kennelijk niet kadert in de voorwaarden gesteld door het muziekdecreet;

4.4.3.5. Overwegende, samenvattend, dat voor de Raad van State niet wordt aangetoond dat de beoordelingscommissie haar advies van 29 maart 2000 zou gesteund hebben op onjuiste of irrelevante feiten of dat zij haar beoordelingsbevoegdheid kennelijk verkeerd zou hebben gebruikt;

4.4.4. Overwegende dat het middel in zijn geheel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur, te weten het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht van verdediging, het onpartijdigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel; dat zij het middel in de twee volgende onderdelen opsplitst :

- hoewel de subsidiëring voor haar een groot belang vertoont, werd zij nooit gehoord over het advies van 29 maart 2000 van de beoordelingscommissie en heeft zij dus de gelegenheid niet gehad haar opmerkingen daarover ter kennis van de verwerende partij te brengen;
- uit “de gebruikte bewoordingen in het advies (...), het schaamteloos verdraaien van bepaalde feiten en het zelfs klakkeloos poneren van leugens doen blijken van een bepaald ressentiment tegen de vroegere subsidiëring van het gezelschap”; op twee vlakken wordt de schijn van partijdigheid gewekt: enerzijds is er de samenstelling van de commissie, waarvan verschillende leden banden blijken te hebben met gezelschappen die wel konden rekenen op een gunstig advies en anderzijds is er het feit dat de minister “niet nagelaten heeft om het nodige gewicht te leggen onder de gevoelige dossiers van de Vlaamse Opera en het Vlaams Symfonieorkest, dat in identiek dezelfde situatie als verzoekende partij verkeert en geniet van (dezelfde) overgangssubsidies (als in 1999)”, ondanks het feit dat ook dat orkest, naar blijkt uit een persmededeling van het ministerieel kabinet, “de beoogde artistieke kwaliteitsverbetering nog niet bereikt (heeft)”;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de rechten van verdediging enkel als een algemeen rechtsbeginsel worden beschouwd in tuchtzaken, dat haar geen onzorgvuldigheid kan verweten worden en dat er ook geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel wordt aangetoond aangezien organen van actief bestuur in elk geval beslissingen moeten nemen, ook wanneer zij de betrokkene niet bevallen; de verwijzing naar een ander orkest kan de schending van het gelijkheidsbeginsel niet aantonen aangezien er in dat geval wel inspanningen worden geleverd om tot een kwaliteitsverbetering te komen;

5.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord verduidelijkt dat de hoorplicht een onderdeel is van de zorgvuldigheidsverplichting die op het bestuur rust; die verplichting geldt, buiten elke formele regeling om, in alle gevallen waarin iemand te maken krijgt met een ernstige maatregel die zijn rechtspositie ernstig aantast en die verband houdt met zijn persoonlijke gedraging,

hetgeen hier het geval is aangezien de maatregel steunt op de beoordeling van haar werking; dat zij gehoord is in het kader van de structurele erkenningsronde is, omdat het verschillende dossiers betreft, hier niet terzake;

5.4.1. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie herhaalt dat zij gehoord had moeten worden en dat nu niet kan verwezen worden naar haar verweer in het kader van de structurele erkenningsronde, temeer dat de toekenning van overgangssubsidies een andere finaliteit heeft, met name ervoor zorgen dat de aanvragers tegen 2003 voldoen aan de organieke erkenningscriteria;

5.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat verzoekster nooit heeft gevraagd om gehoord te worden;

5.5.1.1. Overwegende dat, blijkens de precisering in de memorie van wederantwoord, verzoekster zich in het eerste onderdeel van het middel niet zozeer beroept op de schending van haar rechten van verdediging, maar op de schending van de hoorplicht doordat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om te gelegener tijd weerwerk te bieden tegen het advies van 29 maart 2000 van de beoordelingscommissie voor de muziek;

5.5.1.2.1. Overwegende dat de terzake toepasselijke reglementering de verwerende partij er niet toe verplicht het advies van de beoordelingscommissie met betrekking tot de vraag om de toekenning van overgangssubsidies, ter kennis van de aanvrager te brengen; dat artikel 30sexies, § 1, van het muziekdecreet bepaalt dat muzikensembles die in aanmerking wensen te komen voor overgangssubsidies daarvoor een schriftelijke aanvraag moeten indienen; dat in § 2 van hetzelfde artikel nauwkeurig wordt aangeduid welke gegevens de aanvraag moet bevatten, met name een gedetailleerde toelichting van de artistieke en organisatorische planning en de begroting voor het werkingsjaar waarvoor de subsidie wordt gevraagd, een opgave van de producties, uitvoeringen of activiteiten die het zal realiseren, waar en wanneer dat zal gebeuren en welke personen daar op essentiële wijze bij betrokken zullen zijn, de correcte mededeling van zijn financiële situatie op het ogenblik van de aanvraag, een kostenraming van de geplande realisaties en een opgave van de opbrengsten waarmee die realisaties gefinancierd zullen worden; dat § 3 van artikel 30sexies bepaalt dat uit de aanvraag afgeleid moet kunnen worden dat het ensemble voldoet aan de subsidiëeringsvoorwaarden bedoeld in artikel 30bis en 30ter, te welker eind het muzikensemble de "artistieke, organisatorische en/of financiële aanpassingen en/of

initiatieven tot kwaliteitsverbetering, bedoeld in artikel 30ter, § 1, 7° die het muzikensemble wenst te realiseren tijdens het werkingsjaar waarvoor het een overgangssubsidie vraagt, in detail (moet) voorstellen en toelichten";

5.5.1.2.2. Overwegende dat artikel 30sexies van het muziekdecreet de aanvrager ertoe verplicht in zijn aanvraag het bestuur op zeer uitgebreide wijze voor te lichten, niet alleen op het stuk van feitelijke gegevens, maar ook wat betreft de beoordeling van die feiten in het licht van de met de overgangssubsidie te bereiken doelstellingen; dat het bestuur dan ook mag verwachten dat het, met die subsidieaanvraag, over alle gegevens en bemerkingen beschikt om, met afdoende kennis van het standpunt van de aanvrager, de hem voorgelegde feitelijke gegevens te beoordelen; dat in die zin het advies van de beoordelingscommissie gezien dient te worden als een voor de minister bestemde beoordeling van de aanvraag waarin de opmerkingen van de aanvrager verwerkt zijn; dat geen beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur er, in dergelijk geval, toe verplicht het advies van de beoordelingscommissie ter kennis van de aanvrager te brengen vooraleer het besluitvormingsproces afgerond is; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

5.5.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat verzoekster geen enkel concreet gegeven voorlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat leden van de beoordelingscommissie zich bij de beoordeling van haar aanvraag partijdig zouden hebben opgesteld of dat zij, wegens bepaalde bindingen, de schijn hebben kunnen wekken dat zij de aanvraag van verzoekster met een negatief vooroordeel zouden onderzoeken; dat de Raad van State ook in de bewoordingen van het advies die beweerde partijdigheid niet ontwaart; dat met de verwijzing naar een persmededeling van het kabinet van de minister met betrekking tot de subsidiëring van het Symfonieorkest van Vlaanderen verzoekster niet aantoonde dat de minister in haar zaak blijkt heeft gegeven van partijdigheid of dat het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 30sexies, § 5, van het muziekdecreet en van haar rechten van verdediging doordat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de administratie maar zonder de inhoud van dat advies weer te geven of in een bijlage op te nemen zodat zij er dient van uit te gaan dat dit advies niet bestaat; dat zij

daaraan toevoegt dat, indien het advies wel zou bestaan, de verwerende partij niet aantoonst op welke wijze zij er bij de totstandkoming van het bestreden besluit rekening heeft mee gehouden en dat zij in elk geval niet de gelegenheid heeft gekregen om er haar bemerkingen op te uiten vooraleer het bestreden besluit genomen is;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat nergens uit blijkt dat het advies van de administratie een substantiële vorm uitmaakt, en dat de bevoegde dienst wel degelijk een advies heeft gegeven;

6.3.1. Overwegende dat artikel 30sexies, § 5, van het muziekdecreet luidt als volgt :

"De beoordelingscommissie muziek en de door de Vlaamse Regering aangewezen dienst onderzoeken en evalueren de ingediende aanvragen tot toekenning van een overgangssubsidie en meer in het bijzonder de artistieke, organisatorische en/of financiële aanpassingen en/of initiatieven tot kwaliteitsverbetering die de niet-erkende professionele muziekensembles in kwestie in die aanvragen voorstellen en toelichten, en brengen hierover advies uit.

De beoordelingscommissie muziek en de door de Vlaamse Regering aangewezen dienst houden er bij hun evaluatie rekening mee dat de aanpassingen en/of initiatieven tot kwaliteitsverbetering, bedoeld in het eerste lid, ertoe moeten leiden dat het niet-erkende professionele muziekensemble in kwestie ten laatste op 31 december 2002 voldoet aan de kwalitatieve erkenningsvoorwaarden, bedoeld in artikel 4, § 1, 2°".

6.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in het administratief dossier van de zaak twee bij elkaar aansluitende adviezen van de Afdeling Muziek, Letteren en Podiumkunsten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft neergelegd, een eerste met de datumstempel van 14 maart 2000 en het tweede afgestempeld op 13 april 2000, waarin werd voorgesteld om aan verzoekster een overgangssubsidie van 15 000 000 BEF toe te kennen; dat, in zoverre verzoekster in het hier besproken middel het bestaan van een advies van de administratie in vraag stelt, het middel feitelijke grondslag mist;

6.3.3. Overwegende, in zoverre verzoekster aanvoert dat zij niet in de mogelijkheid is geweest om haar visie over dat advies aan de verwerende partij ter kennis te brengen, dat verwezen worden naar de bespreking van het tweede onderdeel van het derde middel;

6.3.4. Overwegende dat het middel in zijn geheel niet gegrond is;

7.1. Overwegende dat verzoekster in het vijfde middel de schending aanvoert van artikel 30quater, § 1, van het muziekdecreet en van de motiveringsplicht, doordat het bestreden besluit niet verduidelijkt waarom haar, in het licht van het genoemde voorschrift, voor het jaar 2000 slechts een overgangssubsidie wordt toegekend van 13 000 000 BEF, terwijl dat bedrag, zoals de verwerende partij goed wist, zelfs niet volstaat om het personeel te betalen;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat zij, voor het vaststellen van het bedrag van de subsidie, gesteund heeft op de gegevens van de inspectie over 1999 en dat zij wel degelijk rekening gehouden heeft met de decretaal voorgeschreven normen inzake beheer en werking; dat zij daaraan toevoegt dat verzoekster eigenlijk geen belang heeft bij het middel aangezien de beoordelingscommissie tot het besluit gekomen was dat er geen artistieke, organisatorische en/of financiële aanpassingen en/of initiatieven voor kwaliteitsverbetering waren vastgesteld zodat, indien de verwerende partij met dat advies rekening had gehouden, verzoekster helemaal geen subsidie had gekregen;

7.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog de volgende repliek naar voren brengt: met het middel wil zij vastgesteld zien dat in het bestreden besluit niet gemotiveerd wordt waarom zij, rekening houdend met de gegevens vermeld in artikel 30sexies, § 5, van het muziekdecreet, slechts 13 miljoen BEF zou ontvangen; het besluit verwijst naar de mogelijkheid om het personeel te betalen maar het is helemaal niet duidelijk wat zulks te maken heeft met beoordelingscriteria inzake beheer en werking of met artistieke criteria, aangezien het bedrag zeker niet volstaat om het personeel te betalen en daarnaast nog artistieke activiteiten te ontplooiën; de verwerende partij heeft arbitrair een manifest ontoereikend bedrag toegekend;

7.4. Overwegende dat de beoordelingscommissie aan de verwerende partij had geadviseerd om aan verzoekster een subsidie toe te kennen van 6 000 000 BEF; dat in haar advies de commissie dat bedrag steunt op de overweging dat “dit bedrag (overeenkomt) met de subsidies die worden toegekend aan andere orkesten met gemiddeld hetzelfde aantal muzikanten voor ongeveer hetzelfde aantal concerten” (een 40-tal concerten die “artistiek interessant” bevonden worden); dat de directeur-generaal van de bevoegde dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in zijn eerste advies van 14 maart 2000 uiteenzette dat voor het subsidiebedrag dat voor 1999 was toegekend (22 miljoen BEF) “geen objectieve

criteria aan te voeren (zijn) tenzij het gemiddelde van wat voorheen toegekend werd aan structurele subsidie”, dat hij vervolgens de volgende berekening maakte om het subsidiebedrag voor 2000 op 15 miljoen BEF vast te stellen: “Als we er van uitgaan dat de Vlaamse regering de intentie had om gedurende 4 jaar maximaal 22 miljoen BEF toe te kennen, dus 88 miljoen BEF om op termijn te voldoen aan de erkenningsvoorwaarden, en dat de beoordelingscommissie stelt dat er alvast in 1999 geen enkele verbetering merkbaar was, dan kunnen we stellen dat de overgangssubsidie het voorbije jaar niet benut is zoals bedoeld. Op basis daarvan zou de financieringsenveloppe verminderd kunnen worden met 1/4 : dus terugbrengen tot 66 miljoen BEF waarvan reeds 22 miljoen BEF uitbetaald: blijft 44 miljoen BEF te verdelen over 3 jaar, of ca. 15 miljoen BEF voor 2000”; dat dezelfde directeur-generaal in zijn advies van 13 april 2000 verwezen heeft naar het feit dat, aangezien “er reeds een kwartaal achter de rug is” een drastische subsidievermindering er niet mag op neerkomen dat (verzoekster) haar verbintenissen ten aanzien van het personeel niet zou kunnen nakomen”, waarna verwezen wordt naar “de inspectie van de werking 1999” waaruit gebleken is dat de loonkost voor 1999 15.431.310 BEF beliep en naar het feit dat voor 2000, volgens berekening, de loonkost voor 12 musici in vaste dienst 14 580 000 BEF zou belopen, eventueel te vermeerderen met 3 360 000 BEF onkostenvergoeding en dat op grond daarvan aan de minister is geadviseerd “als absoluut minimum” een subsidie van 15 000 000 BEF te verlenen; dat de Vlaamse regering het voorstel van de minister van Cultuur om aan verzoekster een overgangssubsidie van 15 000 000 BEF toe te kennen verminderd heeft tot 13 000 000 BEF; dat het bedrag van de verleende subsidie dus wel degelijk mede is vastgesteld is in functie van de personeelslast die verzoekster in 2000 zou moeten dragen;

Overwegende dat artikel 30quater, § 1, van het muziekdecreet bepaalt dat voor de vaststelling van het bedrag van de overgangssubsidie rekening gehouden wordt met de beoordelingscriteria bedoeld in artikel 17, § 1, 2° van hetzelfde decreet; dat, aangezien die bepaling onder meer verwijst naar “de grootte van het personeelsbestand”, de verwerende partij terecht gebruik heeft gemaakt van dat criterium;

Overwegende dat voorts ook opgemerkt dient te worden dat de beoordelingscommissie, bij het uitbrengen van haar advies aan de regering, wel degelijk het peil van verzoeksters artistieke prestaties heeft onderzocht en dat de administratie zich bij die stelling heeft aangesloten; dat evenwel de conclusie die de beoordelingscommissie uit dat onderzoek heeft getrokken -met name dat er geen

artistieke meerwaarde werd gerealiseerd- voor de minister een deugdelijke reden vormde om de prestaties van het ensemble te aanvaarden als een element om de subsidies, berekend in functie van de personeelslast, te verhogen; dat het middel niet gegrond is;

8.1. Overwegende dat verzoekster in het zesde middel de schending aanvoert van artikel 30ter, § 1 juncto artikel 30sexies, § 5, van het muziekdecreet, doordat die bepalingen de beoordelingscommissie ermee belasten de minister te adviseren over de vraag of de subsidieaanvraag voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 30ter, § 1, en of zij de nodige artistieke aanpassingen wil doorvoeren om in 2003 opnieuw structureel erkend te worden, terwijl de beoordelingscommissie in dit geval een oordeel heeft uitgesproken over de artistieke kwaliteit, over de ontvankelijkheid van de aanvraag en over instructies met betrekking tot het uitvoeren van gratis kerstconcerten;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar memorie van antwoord tegenover stelt dat, indien de beoordelingscommissie om de door verzoekster vermelde redenen haar bevoegdheid zou overschreden hebben, zulks verzoekster niet te nutte kan zijn aangezien, nu de beoordelingscommissie had voorgesteld haar een subsidie van 6 000 000 BEF toe te kennen en zij uiteindelijk een subsidie van 13 000 000 BEF heeft gekregen, aan dat advies geen doorslaggevend karakter kan worden toegemeten;

8.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord wijst op een tegenspraak in de stellingname van de verwerende partij waar zij nu vindt dat het advies van de beoordelingscommissie niet doorslaggevend was, maar dat advies in een ander middel aanwijst als het basismotief voor het bestreden besluit;

8.4. Overwegende dat niet wordt ingezien waarom de beoordelingscommissie, bij het uitvoeren van haar door artikel 30sexies, § 5, vastgelegde opdracht, geen standpunt zou mogen innemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag of dat zij in haar motivering niet zou mogen uiteenzetten onder welke voorwaarde zij een bepaalde activiteit wel als subsidiabel beschouwt, zoals zij gedaan heeft met betrekking tot de voorgestelde kerstconcerten; dat zij, in het kader van haar opdracht om na te gaan of de aanvrager artistieke, organisatorische en/of financiële aanpassingen en/of initiatieven voor kwaliteitsverbetering aanreikt (voorwaarde

gesteld in artikel 30ter, § 1, 7°) onmiskenbaar de artistieke kwaliteit van de werken van de aanvrager moet beoordelen; dat het zesde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 2000 om aan de VZW I. FIAMMINGHI geen overgangssubsidie toe te kennen voor het werkingsjaar 2001.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeven oktober 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.